

Η 3η Συνδιάσκεψη της ANTAPΣΥΑ που ολοκληρώθηκε το προηγούμενο Σαββατοκύριακο στο ΣΕΦ ήταν αναμφίβολα ένα ουσιαστικό βήμα στην συγκρότηση της ίδιας και κατ' επέκταση βήμα στη διαρκή προσπάθεια συγκρότησης του 3ου πόλου της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής σύγχρονα κομμουνιστικής αριστεράς στην Ελλάδα.

Το ζητούμενο της επόμενης μέρας είναι η αξιοποίηση των αποφάσεων της συνδιάσκεψης και του πλούσιου διαλόγου και προβληματισμού που αναπτύχθηκε τόσο στον προσυνδιασκεψιακό διάλογο όσο και στην ίδια την συνδιάσκεψη. Για να μην μείνει το βήμα μετέωρο και πολύ περισσότερο να αναβαθμιστεί σε άλμα της αντικαπιταλιστικής πολιτικής πρότασης και της ηγεμονίας των επαναστατικών ιδεών στη πληττόμενη κοινωνική πλειοψηφία.

Στο διάλογό μας εντός του αντικαπιταλιστικού δυναμικού συνηθίζουμε ανεξαρτήτως προθέσεων να στοιχιζόμαστε πίσω από αντιλήψεις τις οποίες τις θεωρούμε ως μόνες πραγματικές προτάσεις και όλα τα ενδιαμέσως τα αντιμετωπίζουμε ως παλάντζο ή ως παιχνίδι ισορροπιών. Ο Λένιν έλεγε για την εσωκομματική αντιπαράθεση πως σε αυτή αναπαράγονται πάντα τέσσερις γραμμές, χοντρά δύο που η μία είναι στον αντίποδα της άλλης, μια που επιδιώκει την μηχανιστική σύνθεσή τους και μια τέταρτη που επιδιώκει την διαλεκτική σύνθεσή τους σε ανώτερο επίπεδο.

Ζητούμενο λοιπόν δεν θα πρέπει να είναι οι ισορροπίες του ακροβάτη, αλλά μια ουσιαστική επαναστατική ανώτερη σύνθεση των κατατεθειμένων απόψεων.

Πρώτη προϋπόθεση για να πετύχουμε όμως να συνθέσουμε τις αντιλήψεις είναι να αναγνωρίσουμε την αλήθεια που αυτές εκφράζουν και να την αξιοποιήσουμε.

Δεύτερη προϋπόθεση είναι να είμαστε χρήσιμοι ως αντικαπιταλιστική αριστερά στο δοκιμαζόμενο λαό και τη νεολαία. Αυτό σημαίνει η διαρκής προσπάθειά μας η αντικαπιταλιστική αριστερά να έχει τον πρωταρχικό ρόλο στην ανάπτυξη της πολιτικής - οικονομικής - ιδεολογικής πάλης του κινήματος.

Τρίτη προϋπόθεση η ειλικρινής παραδοχή της μερικότητας που εκφράζει ο καθ' ένας μας ατομικά η συλλογικά και άρα η ανάγκη υπέρβασης της μερικότητάς μας μέσα από τη συλλογική συζήτηση και αντιπαράθεση.

Σε αυτά τα πλαίσια ας εξετάσουμε με προσοχή και χωρίς κυνήγι μαγισσών τις διαφορετικές απόψεις που κατατέθηκαν στη συνδιάσκεψη της ANTAPΣΥΑ με ειλικρινή συντροφικό τρόπο, επιδιώκοντας αφ' ενός να τις κατανοήσουμε και αφ' ετέρου να τις αξιοποιήσουμε στη συλλογική προσπάθεια σύνθεσης σε ανώτερο επίπεδο και ηγεμονίας της επαναστατικής αντίληψης.

Από την μία, εκκινώντας από την εκτίμηση ότι η ANTAPΣΥΑ δεν είναι το τέλος του δρόμου και ότι από μόνη της δεν αρκεί, εκφράστηκε η άποψη των συντρόφων-ισών της ΕΠΠΔ η οποία υπερασπιζόταν την ανάγκη πολιτικής συνεργασίας και συμμαχίας των αντικαπιταλιστικών - επαναστατικών δυνάμεων με ρεφορμιστικές για την συγκρότηση ενός κοινωνικοπολιτικού μπλοκ της ρήξης που θα διεκδικήσει τη κυβέρνηση και την εξουσία. Η άποψη αυτή συνεχίζει προτείνοντας τολμηρές - όπως τις ονομάζει -

πρωτοβουλίες στο διάλογο της αριστεράς και συσπείρωση δυνάμεων στη πλευρά της ρήξης με σπάσιμο δυνάμεων από τη ΛΑ.Ε και συμμαχία με τμήματά της. Σε αυτά τα πλαίσια προτείνεται να απευθύνουμε κάλεσμα πολιτικής συνεργασίας στη ΛΑ.Ε ως μοχλό πίεσης και προς τα τμήματα αυτά.

Από την άλλη εκκινώντας από την εκτίμηση ότι έχει υποτιμηθεί η παρέμβαση στο κίνημα, εκφράστηκε από τους-ις συντρόφους-ισσες του ΣΕΚ και της πρωτοβουλίας για μια ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντικαπιταλιστική και επαναστατική η άποψη της ανάγκης ισχυροποίησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με παρέμβασή της απ' ευθείας στο κίνημα και τους αγώνες που ξεσπούν. Με εμπιστοσύνη στο πρόγραμμά μας και την επάρκειά του. Στο κίνημα – υποστηρίζουν οι σύντροφοι-ισσες – θα καταφέρνουμε να κερδίζουμε διαρκώς δυνάμεις. Γι' αυτό και το κίνημα θα πρέπει να είναι πλατύ και εκεί θα μπορούσαμε να δούμε ένα ενιαίο μέτωπο με όλους – ακόμη και με τις συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ – . Ενώ στα πλαίσια του ενιαίου μετώπου στο εργατικό κίνημα θα πρέπει να παρεμβαίνουμε στις συγκεντρώσεις της ΓΣΕΕ.

Και οι δύο αυτές αντιλήψεις έχουν στο εσωτερικό τους μερίδα αλήθειας η οποία όμως επειδή είναι μερική και όχι ολοκληρωμένη καταλήγει τελικά να είναι ως σύνολο λάθος. Και εξηγούμαστε.

Η αλήθεια που εκφράζεται από την πρώτη αντίληψη είναι ότι όντως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι το τέλος του δρόμου. Δεν θα μπορούσε άλλωστε. Από την αρχή της συγκρότησης της αντιμετωπίστηκε ως ένα πρώτο ελπιδοφόρο βήμα προς τη συγκρότηση του πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Σε αυτή τη κατεύθυνση είναι απαραίτητος όρος η ευρύτερη συσπείρωση δυνάμεων. Συσπείρωση όμως με ποιους, ως προς τι και για ποιο σκοπό;

Συσπείρωση, κατά τη γνώμη μας, ως προς την ανάγκη ύπαρξης και ενίσχυσης μιας άλλης αριστεράς πέρα από τους αδιέξοδους δρόμους του ρεφορμισμού και της υποταγής. Με σκοπό την μέγιστη συσπείρωση δυνάμεων για την αντιπαράθεση, σύγκρουση και τελικά αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων. Για τον κλονισμό της αστικής κυριαρχία, για να αλλάξει χέρια η εξουσία.

Άρα καλούμε το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων που είτε υιοθετούν το πλαίσιο αντικαπιταλιστικών στόχων (πχ ΕΕΚ) , είτε βρίσκονται σε αντικαπιταλιστική αναζήτηση (πχ ΟΝΡΑ ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΗ), είτε προσεγγίζουν το αναγκαίο πλαίσιο στόχων από άλλες αφετηρίες (πχ. ένωση των Δίκαιων) σε πολιτική συνεργασία. Πολιτική συνεργασία για την συμβολή στο άλμα του πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Σε σχέση με το σπάσιμο των τμημάτων της ΛΑ.Ε και της συνεργασίας μαζί τους. Αναμφίβολα επιδίωξη όλων μας είναι η αποδέσμευση ταξικών ριζοσπαστικών δυνάμεων που εγκλωβίζονται σε ρεφορμιστικά πολιτικά σχέδια. Εδώ όμως ας δούμε ειλικρινώς το δάσος και ας σταματήσουμε κοντόφθαλμα να κοιτάζουμε το δέντρο. Το πραγματικό ερώτημα το οποίο θα πρέπει να μας ταλανίσει είναι: οι χιλιάδες εργαζομένων και νεολαίας που ένα προηγούμενο διάστημα στήριζαν το ΣΥΡΙΖΑ και το πολιτικό του σχέδιο σήμερα ποιος πολιτικός σχηματισμός τους εντάσσει; Η απάντηση είναι μάλλον «ομηρική»: ο ΚΑΝΕΝΑΣ. Αντί λοιπόν να εξαντλούμε την δημιουργική φαντασία μας στο πόσες προτάσεις πολιτικής συνεργασίας θα απευθύνουμε στην ηγεσία της ΛΑ.Ε μάλλον θα πρέπει να κάνουμε την πιο επίπονη προσπάθεια να επικοινωνήσουμε με αυτό το δυναμικό που σήμερα δεν εκπροσωπείται.

Η αλήθεια που εκφράζεται από την δεύτερη άποψη είναι πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην 9χρονη πορεία της αρκετές φορές υποτίμησε την ενιαία και με πολιτική στόχευση παρέμβαση της στο κίνημα και την ενίσχυσή της από το μειοψηφικό μεν αλλά πρωτοπόρο δυναμικό που αναδεικνύεται στους αγώνες. Εδώ βρίσκεται και ο δεύτερος – ισοδύναμος με τον προηγούμενο – απαραίτητος όρος συγκρότησης του πόλου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Πλευρά που δείχνει νέα πνοή στο εγχείρημα και ενισχύει τους δεσμούς της με την πρωτόλεια αυθόρμητη αγωνιστική διάθεση των εργατικών και νεολαιίστικων μαζών ενισχύοντάς τες προς πιο συνειδητή επαναστατική κατεύθυνση.

Τέτοια φιλοδοξία είχε η παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ή τμήματός της για να είμαστε πιο ακριβείς) στο πρόσφατο ηρωικό αγώνα των 5μηνιτών. Παρέμβαση που μας έδωσε τη χαρά ανάμεσα στους αντιπροσώπους της συνδιάσκεψης να βλέπουμε καινούργια πρόσωπα που εντάχθηκαν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ επειδή αποτέλεσε το πολιτικό στήριγμα της πάλης τους.

Άρα και εδώ απαιτείται σχέδιο και πολιτικός προσανατολισμός. Πάλι να μην εξαντλήσουμε την δημιουργική φαντασία μας στην αναζήτηση ενιαίων μετώπων με τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ και με την συνδικαλιστική έκφραση αστικών κομμάτων. Μιας ΓΣΕΕ που δεν μπορεί να συσπειρώσει παραπάνω από το 7% των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Που πολιτικά υπηρετεί καθημερινά τα αστικά συμφέροντα, από το δημοψήφισμα μέχρι τη τρέχουσα μάχη του ασφαλιστικού.

Αντί να αναζητούμε τα ενιαία μέτωπα σε συνομοσπονδίες τέτοιας χαμηλής συνδικαλιστικής πυκνότητας ας προσπαθήσουμε να κάνουμε την πιο επίπονη δουλειά. Να βρει συνδικαλιστική και πολιτική έκφραση το 93% που δεν έχει φωνή έκφρασης σήμερα και ειδικά η νέα βάρδια των εργαζομένων. Με ταυτόχρονη επιδίωξη στα υπάρχοντα σωματεία μέσα από τις γενικές τους συνελεύσεις και την ευρύτερη ανασυγκρότησή τους να ηγεμονεύσει η αγωνιστική αντικαπιταλιστική πτέρυγα έναντι της υποταγμένης. Με δημιουργία νέων σωματείων σε κλάδους και επιχειρήσεις που δεν υπάρχουν ή που η συνδικαλιστική έκφραση περιορίζεται σε διαταξικά επιμελητήρια και συλλόγους.

Ανεξάρτητο κέντρο αγώνα εντός του εργατικού και του νεολαιίστικου κινήματος που θα επιδιώκει να φτάνει την σύγκρουση με το μαύρο μέτωπο μέχρι τέλους, που θα συνδέει την άμεση οικονομική μάχη με τη πολιτική και θα απαντάει στους εκβιασμούς κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ. Με σχέδιο συνολικής ανασυγκρότησης του κινήματος σε ταξική βάση και περιεχόμενο. Συντονισμός των αγωνιστικών εργατικών σωματείων για να ηττηθεί το μαύρο μέτωπο κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ. Για να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο.

Τέλος ουσιαστική πλευρά της συγκρότησης σε κοινωνικό επίπεδο ενός αγωνιστικού μετώπου ρήξης και ανατροπής είναι η κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων. Κοινή δράση όμως από την πλευρά της προώθησης αγωνιστικού σχεδιασμού εντός του κινήματος. Άρα κοινή δράση πάνω στο αναγκαίο πολιτικό πλαίσιο που μπορεί να αποτελέσει νικηφόρο οδηγό των μαχών που έχουμε να δώσουμε και με μορφές πάλης που θα εκβιάζουν τους εκβιαστές του αστικού μπλοκ εξουσίας.

Εν κατακλείδι, και επειδή η γραμμή αν θέλει να είναι τέτοια θα πρέπει να γράφεται σε δυο προτάσεις: Πόλος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που θα αλληλοτροφοδοτείται από τους αγώνες του λαού και της νεολαίας και που θα συσπειρώνει ημισυνειδητές και ταλαντευόμενες πολιτικές δυνάμεις. Διαρκής προσπάθεια για να μεταβεί η συνείδηση του αυθόρμητου, ημισυνειδητού, ταλαντευόμενου δυναμικού σε εργατική επαναστατική αντικαπιταλιστική σύγχρονα κομμουνιστική κατεύθυνση.

Για να γίνουν όμως όλα τα παραπάνω απαραίτητη προϋπόθεση είναι με σαφήνεια να γνωρίζουμε τι θέλουμε να κάνουμε και που θέλουμε να πάμε. Γιατί αν δεν κοιτάς που θες να πάς τότε θα πας εκεί που κοιτάς, όπως λέει και ο σοφός λαός.

Επιδίωξή μας είναι η συγκρότηση ΜΑΖΙΚΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ρεύματος στη κοινωνία που θα τσακίσει τον παλιό κόσμο της εκμετάλλευσης και θα χτίσει τον νέο της απελευθέρωσης. Για να περάσουμε από το βασίλειο της αναγκαιότητας στο βασίλειο της ελευθερίας.

Σε αυτή τη προσπάθεια θα πρέπει να σταθούμε απέναντι στην ιστορία με διπλό τρόπο. Από την μια να διδαχθούμε από αυτήν και από την άλλη να τη διδάξουμε!

Κανένα επαναστατικό ρεύμα στην ιστορία, από την εξέγερση των σκλάβων στην εποχή του Σπάρτακου στις προκαπιταλιστικές κοινωνίες μέχρι την γαλλική επανάσταση και την ανολοκλήρωτη έφοδο του Οχτώβρη, δεν έγινε μαζικό καλώντας τον λαό να δώσει τη ζωή του για κάτι που ήδη έχει γνωρίσει και δοκιμάσει η ανθρωπότητα. Πάντα οι «από κάτω» δίνουν την ζωή να χτίσουν ένα νέο κόσμο διαφορετικό

από αυτόν που ζούσαν.

Αυτός είναι ο λόγος που το ΚΚΕ όσο και να βελτιώσει την τακτική του δεν θα μπορέσει ποτέ να γίνει μαζικό κόμμα, εφόσον παραμένει κολλημένο στη στρατηγική του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Όσο καλεί το λαό να χτίσει μια νέα καλύτερη ΕΣΣΔ δεν θα μπορέσει ποτέ να συγκινήσει ευρύτερες μάζες εργαζομένων και νεολαίας. Το ίδιο ισχύει και για την ΛΑΕ, όσο και να βελτιωθεί τακτικά δεν θα μπορέσει ποτέ να γίνει μαζικό ρεύμα εφόσον η στρατηγική της επιδίωξη είναι μια νέα καλύτερη αντιμνημονιακή κυβέρνηση, ένα πολιτικό σχέδιο δηλαδή που το δοκίμασε ο λαός και του αποδείχθηκε αποτυχημένο.

Άρα αν θέλουμε όντως να αποτελέσουμε και μαζικό και επαναστατικό ρεύμα εκεί που απαιτείται να δώσουμε το βάρος της σκέψης μας δεν είναι στο να ξαναζεστάνουμε μισοτελειωμένες σούπες – είτε φιλοσοβιετικές είτε φιλοκυβερνητικές – αλλά με θάρρετο τρόπο να περιγράψουμε την δική μας ρεαλιστική ουτοπία, που δεν έχει βρει ακόμα τόπο αλλά που είναι ανάγκη να βρει. Για να σταματήσει να ζει το 1% του παγκόσμιου πληθυσμού εις βάρος του υπολοίπου 99%, για να σταματήσει να γεμίζει το Αιγαίο από νεκρά πτώματα προσφυγόπουλων που μπήκαν στη θάλασσα για να γλυτώσουν τις βόμβες στη στεριά, για να σταματήσουν οι ουρές τις ντροπής στα συσσίτια.

Για μια τέτοια ρεαλιστική ουτοπία θα αξίζει να δώσουμε και τη ζωή μας! Για να σταματήσει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Για την κομμουνιστική απελευθέρωση.

Πηγή: **prin.gr**